

דף לא.

ח"מ סימן תיר סעיף א

עין משפט א.

עיין בסעיף הקודם

ח"מ סימן תיג סעיף א

עין משפט ב.

א. שני קדרים שהיו מהלכין זה אחר זה ונתקל הראשון ונפל, ונתקל גם השני בראשון ונפל אם היה זמן ויכולת לראשון לעמוד ולא עמד חייב הראשון בנזקי שני אע"פ שהיה אנוס בשעת נפילה^מ, שהיה יכול לעמוד, ואם לא היה לו לעמוד פטור אע"פ שלא הזהיר זה שבא אחריו כי הוא טרוד בעצמו.

הגה: וי"א דאם היה לו פנאי להזהירו^י חייב בלא הזהירו.

א. ב. בד"א שהראשון חייב בנזקיו של השני כשהזיק גופו של השני^ט אבל אם הוזקו כליו פטור כדין בור בכלים.

ח"מ סימן תיג סעיף א

עין משפט ג.

עיין בסעיף הקודם

ח"מ סימן שעט סעיף ב

עין משפט ד.הו.

ב. היה בעל הקורה ראשון ובעל החבית אחרון ונשברה החבית בקורה פטור^ע, ואם עמד בעל הקורה לנוח מכובד משאו חייב^פ, ואם הזהיר

ל. בלשון הגמ' והפוסקים אם היה לראשון לעמוד וצ"ל דצריך גם זמן וגם יכולת כי לעיתים יש זמן לעמוד אך מהמכה הגדולה אין יכול לעמוד, וע"כ צריך שתהיה לו גם יכולת והזמן לעמוד.

מ. ממשנה בב"ק ל"א ע"א, וכר"י שם, וכן פסק הרמב"ם בפיי"ג מנזקי ממון הלכה ח' והרי"ף.

נ. הרא"ש כרב נחמן בר יצחק, והב"י כתב דגם הרא"ש לא החליט לפסוק כר"נ בר יצחק.

ס. כמו שנתבאר בסי' תי"ב סעיף ה'.

ע. ממשנה בב"ק ל"א ע"א, וכר"י שם, וכן פסק הרמב"ם בפיי"ג מנזקי ממון הלכה ח' והרי"ף.

פ. הרא"ש כרב נחמן בר יצחק, והב"י כתב דגם הרא"ש לא החליט לפסוק כר"נ בר יצחק.

לבעל החבית ואמר לו עמוד פטור, אבל אם בעל הקורה עמד לתקן משאו * אע"פ שלא הזהיר בעל החבית ונשברה חביתו פטור, שבעל הקורה טרוד היה ולא היה יכול להזהירו.

עין משפט ז.

הו"מ סימן תיג סעיף ב

ב. ג. הקדרים והזגגים שהיו מהלכין בדרך זה אחר זה ונתקל הראשון ונפל, ונתקל השני בראשון ונפל, והשלישי בשני, וכל אחד מהם יש לו לעמוד ולא עמד, הראשון חייב בנזקי גוף של השני בין שהוזק בגופו של הראשון שמוטל לארץ בין שהוזק במשאו ק, והשני חייב בנזקי גופו של השלישי אם הוזק בגופו של השני אבל אם הוזק במשאו של השני פטור שהרי אומר לו השני בור זה שהוא משאי אין אני עשיתי אותו ר שהרי הראשון הפיל השני עם משאו. ואם הזהירו זה את זה ש כולם פטורים.

הגה: וי"א דאם הוזק השני במשאו של הראשון אפי' הזיק דגופו ת פטור עליו.

עין משפט ה.

הו"מ סימן תיג סעיף ג

ג. ד. נפל הראשון והיה מוטל לרוחב הדרך ונתקל אחד בראשו ואחד ברגליו ואחד בבטנו הרי הוא חייב בנזקי כולם * הואיל והיה לו

ז. כמו שנתבאר בסי' תי"ב סעיף ה'.

ק. היינו הזגגים והקדרים שנפלו בדרך עם משאם.

וצ"ל שהראשון לא הפקיר משאו דאם הפקירו אחרי אונס פטור כי אין זה בורו. באר הגולה אות ח'.

ר. אבל מה שהוזק מגופו חייב כיון דמ"מ היה יכול לעמוד. סמ"ע ס"ק ו'.

ש. שם בכרייתא.

ת. טור בשם הרא"ש וטעמם כיון דקימ"ל דנתקל לאו פושע הוא דיינו אם ניתן על גופו תורת בור אבל לא על משאו. סמ"ע ס"ק ה'. ולפי מה שכתב בבאר הגולה אות ח' שצ"ל דלא הפקיר משאו אין מקום למש"כ הרמ"א בשם הרא"ש.

א. שם בכרייתא. וכיון שהיה לו לעמוד ולא עמד וגם לא הפקיר משאו הוי בור וחייב עליו, ואולי מכיון שהיה לו לעמוד עם משאו ולא עמד גם אם הפקיר משאו חייב עליו, דזה במקום שלא היה לו רשות להניחם שם, או שמא הוי כמפקיר נזקיו אחרי נפילת אונס דפטור. ועיין ברמ"א בסי' תט"ז סעיף א'.

לעמוד ולא עמד.

הגה: וי"א דוקא אם היה הראשון מוטל באלכסון ב שהבאים אחרי זה לא ראו אלו שלפניהם שנתקלו.

עין משפט ט.י. חו"מ סימן תיג פעיף ב
עיין לעיל עין משפט ו

דף לא:

עין משפט א.ב.ג. חו"מ סימן תיג פעיף ב
עיין לעיל דף לא. עין משפט ו

עין משפט ד.ה. חו"מ סימן תיג פעיף ג
עיין לעיל דף לא. עין משפט ה

עין משפט ו. חו"מ סימן שעט פעיף א

א. שנים שהיו מהלכים ברשות הרבים זה בא בחביתו וזה בא בקורתו ופגעו זה בזה ונשברה החבית בקורה פטור א בעל הקורה, שלזה יש רשות להלך ולזה יש רשות להלך.

עין משפט ז. חו"מ סימן שעט פעיף ב

ב. היה בעל הקורה ראשון ובעל החבית אחרון ונשברה החבית בקורה

ב. והטעם דהיה לו לשלישי ליזהר כשבא וראה השני נתקל בראשון, אבל כשמונח באלכסון כשנתקל השני בראשו של ראשון אותו שבא אח"כ ונתקל ברגל דראשון י"ל דלא ראה השני מוטל לפניו, ועד"ז נמי כשנתקל עוד אחד בבטנו י"ל דלא ראה לפניו לא זה שנתקל בראשו ולא זה שנתקל ברגליו. סמ"ע ס"ק ז'.
וט"ס כנראה נפלה בסמ"ע בתחילת דבריו במקום דהיה לו לשלישי ליזהר כתב "לראשון".
ג. רמב"ם בפ"ו מחובל ומזיק הלכה ח' ממשנה בב"ק ל"א ע"ב, וכתב בסמ"ע ס"ק א', דוקא שסייע בעל החבית בשבירתה שבדרך הליכתו נשברה חביתו בקורה, אבל אם עמד בעל החבית ובעל הקורה בא בקורתו ושברה חייב.

פטור^ד, ואם עמד בעל הקורה לנוח מכובד משאו חייב^ה, ואם הזהיר לבעל החבית ואמר לו עמוד פטור, אבל אם בעל הקורה עמד לתקן משאו^ו אע"פ שלא הזהיר בעל החבית ונשברה חביתו פטור, שבעל הקורה טרוד היה ולא היה יכול להזהירו.

ד. שם במשנה.

ה. מפורש בגמ' אליבא דר' יוחנן וכן הלכתא, ואפי' אין הקורה ממלא את כל הדרך חייב, והטעם שלא היה לו לנוח בדרך במקום שדרך בני אדם לבא אחריו, ואם היה מוכרח לזה לפחות היה לו להזהיר בעל החבית הבא אחריו שיעמוד ולא יפגע בקורתו. סמ"ע ס"ק ב'.

ו. עיין בסי' תי"ג ובסמ"ע שם ס"ק א'.

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com